

OBSESSION

Μιά τέτοια ὥρα
—βαθειὰ μεσάνυχτα—
κάτω ἀπ' τῆς λάμπας τὸ ἥμερο τὸ φῶς,
πλαί σένα φλυτζάνι σοῦ πὸν ἀχνίζει
—μὰ τέτοια ὥρα γόνιμης σιωπῆς,
πὸν εἴμαστε μόνοι—μόνοι
μὲ τὸν οἰκτρό, γυμνὸν ἑαυτὸ μας
—μὰ τέτοια ὥρα
πὸν οἱ στοχασμοὶ ἀπὸ τὸ κρανίο μας ἐξορμώντας
—μὰ κουρασμένη, πανικόβλητη λεγεῶνα—
πασχίζουν ἐναγώνια νὰ καλύψουν
τὸ ἀπέραντο, λευκὸ
πεδίο τῶν χειρογράφων μας
—μὰ τέτοια ὥρα
φανταστικὰ τῆ μυστικῆν
ἐπίσκεψή σου θὰ δεχθῶ.

Στὸ διάδρομον ἀκούω τὰ βήματά σου
—μᾶς τρυφερῆς ἐνόχου βήματα—
δειλά, ἀπαλά, λεπτὰ,
ὅπως λεπτὸ ἦταν καὶ τὸ σφάλμα σου,
—βήματα μᾶς γυναικας πὸν ζητεῖ
τὴν εὐτυχία τῆς συγγνώμης...

ὦ, Ντόλλυ, μὴ ζητεῖς,
τὸ τόξο τὸ κατάλευκο τοῦ μπράτσου σου
γύρω ἀπὸ τὸ λαιμό μου καμπυλώνοντας,
τὰ ὠραῖα, ὑπνωμένα, νὰ φουρνίσεις
παγόνια τῶν αἰσθήσεων.

ὦ, πάρε—δέξου τὴ συγγνώμη μου
—ὄ, τι πολυτιμώτερο γιὰ σένα
μπορῶ νὰ σοῦ προσφέρω—
καὶ φύγε-φύγε, Ντόλλυ:
τὰ χαρτιά μου περιμένουν,
πιστὰ καὶ σοβαρά.

Ἡ νύχτα εἶναι ἀπλωμένη γλυκὰ παντοῦ:
στὴν ψυχῆ, τὸ κρανίο καὶ τὰ χαρτιά μου.
Ναί, φύγε-φύγε Ντόλλυ,
εὐγενικῆ ὅπως πάντα

κι ἀδιάφορη ὅπως ὄλοι
οἱ ἐρασταὶ πὸν ἀγαπηθήκαν δυνατά,
χωρὶς ποτὲ νὰ μισηθοῦν.

— Ἡ καρδιά μου εἶναι μιὰ δρχήστρα
ἀπὸ τσιγγάνικα βιολιά
πὸν ἐράϊσαν, σπάσαν οἱ χορδὲς τους
μιὰ νύχτα ἐντεταμένης μελωδίας.

ᾠ, φύγε... ἔτσι... εὐχαριστῶ.
Κλείσε καλὰ τὴν πόρτα,
σβῦσε τὸ φῶς στὸ χῶλλ
— Καλὴ νύχτα, Ντόλλυ...

ΚΑΙΣΑΡ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ

ΠΕΝΘΙΜΕΣ ΩΡΕΣ

I

Φυσάει χινοπωριάτικο τὸ βραδυνὸ ἀεράκι
κι' ὄλο σαρώνει ἀλύπητα τὰ φύλλα τὰ ξερά,
τρέμει στ' ἀνεμοφύσημα τὸ κάθε λουλουδάκι
πῶς τρέμει κ' ἡ καρδούλα μου μὴ σαρωθῆ ἢ φτωχιά!

Τέτοια μιὰν ὦρα πένθιμη, ὡ νᾶταν βολετὸ
ἀπ' τὸ κλουβί σου ἀθόρυβα ψυχὴ μου νὰ πετάξεις,
μὲ τὰ φτερά, πρὸς τᾶγνωστο τῆς μοίρας τὸ γραφτό,
ἔρημη ψυχὴ, ἀνυπόμονη, γοργόφτερη νὰ φτάξεις.

II

Πέφτει θολὸ ἀπ' τὰ σύγνεφα στὴ γῆ τὸ οὐράνιο δάκρυ,
τοῦ φθινοπώρου πὸν ἔφτασε, ὡ μοιρολόι ἀργό!
ἀναστρεφὴ νύχτα, ἀνέλπιδη, θλιμμένη ἀπ' ἄκρη σᾶκρη,
παραριγμένο, ἀνώφελο παιδί σου εἶμαι κ' ἐγώ.

Τίποτε δὲν σ' ἀπόμεινεν ὡ νύχτα ἀπ' τὰ στολίδια
ἀλλοίμονο! ποιὰ τάχατε σὲ βοήκε συφορά;
ᾠ νᾶσουνα παντοτεινά, ὡσάν ἀπόψε, ἢ ἴδια,
ἀναστρεφὴ νύχτα, ἀνέλπιδη, βουβὴ κάθε φορὰ.